

folklore, ki obsega narodne pesmi, bajke, pripovedke in pregovore in pa ljudsko glasbo in plese, nadalje muzeologije; bibliografija se konča s poročili o prekmorskih kulturnih zanimivostih. Posebno poglavje je posvečeno ekonomski in sociološki bibliografiji iz let 1945—1950, ki pa bi po vsebini objavljene snovi večinoma ustrezala ekonomski, ne pa etnografski reviji. Zdi se, da izvira vsebinska neskladnost etnografske bibliografije od pomanjkljivega poznanja za-beleženih objav, za kar navajam napačni zapis revije Nova žena, ki je pravilno Naša žena, zlasti pa navedba vsebine o objavah S. Vilfana (str. 902, št. 3) ali M. Ložar (str. 902, št. 7, 8). S. Vilfan razpravlja o obleki in blagu za obleko v policijskih redih 16. stoletja, bibliografinja pa to registira: Propisi o kroju i materialu policijske nošnje; uticaj narodnog odela na tu nošnju, kar je nekaj očitno drugega; podobno niso rokavci M. Ložarjeve košulja in krila ne suknja. Tudi je moglo samo nepoznanje vsebine pripeljati bibliografinjo, da je registrirala članek L. Cermelja Kozmični žarki, radioaktivni ogljik in starost mumij (str. 906, št. 8) s pogrebnimi običaji.

V kritičnem poročilu o Narodopisju Slovencev, ki so ga uredili R. Ložar, Iv. Grafenauer in B. Orel, opozarja M. S. Filipović na potrebo o tesnem sodelovanju slovenskih etnografov z jugoslovanskimi, kar je tudi želja Slovencev, ki jo poizkušajo uresničevati zlasti v novih etnografskih in etnoloških organizacijah. Zato pa je potrebno sodelovanje z vseh jugoslovanskih strani; na primer Slovenski etnograf ne more poročati o jugoslovanskih etnografskih publikacijah, če jih kljub vabilu (SE III—IV, str. 462) od izdajateljev ne prejme, tako da je ustrezni očitok V. Nikolić (str. 1045) krivičen. Prepričani smo, da bi tako sodelovanje tudi rešilo določena odprta vprašanja, pri katerih se je kritik ustavil, n. pr. o vsebini pojma etnografije oziroma ljudskega življenja, o kulturnih krogih, ki nasprotujejo netočno nakazanemu Ložarjevemu gledanju na narodopisje ali o razmerju med slovenskimi in jugoslovanskimi ljudskokulturnimi elementi, ki največ na raziskavo še čakajo. Zdi pa se, da je kritik prehitro opozoril na slovenske elemente nemškega ali italijanskega izvora, ker je vprašanje, koliko smemo ljudskokulturne elemente enačiti z etničnimi skupinami in koliko s pokrajinskimi, stanovskimi ali družbenorazvojnimi. Gotovo je tudi vprašanje, koliko moremo enačiti hišo v ključu ali pod enim slemenom n. pr. v Slovenskih goricah s podravinsko, saj jo zaradi različnih vplivov prosvetljenstva in kmetijskih družb moremo s sosednjo v Prekmurju ali v Porabju samo primerjati. Po drugi strani pa je dejstvo, da je n. pr. Vojna krajina močno vplivala na srbsko, hrvatsko in vzhodnoslovensko ljudsko kulturo, kar bo treba še zgodovinsko raziskati; zgodovinsko raziskovanje ljudske kulture pa je pri vseh jugoslovanskih narodih šele v prvih začetkih, kar vidimo tudi iz Glasnika Etnografskega inštituta SAN.

Franjo Baš

J. Šobić, Odeća i ornamenat Srbije. Založba »Jugoslavija«, Beograd 1956.

Delo je izšlo v založbi časopisa »Jugoslavija« in nas seznanja z žensko ljudsko nošo iz Pčinja, Resave, Kosova, Sumadije, Posavine, okolice Niša, Požarevca in Peći.

Kratkemu informativnemu uvodu sledi 8 ljudskih noš s prav tolikim številom povečanih detajlov pri posameznih nošah v odličnih in tehnično dovršenih barvnih fotografijah.

Ker je namen tovrstnih publikacij predstaviti določene poteze ljudske kulture predvsem v sliki, zato so tudi opisi posameznih noš, ki so podani na koncu slikovnega gradiva, kar najbolj skromni. Avtorica se je omejila le na kratko geografsko opredelitev predločenega tipa obleke, nato pa opisuje najbistvenjše poteze določenega tipa noše, kjer je opustila kakršnokoli primerjalno metodo. Edinole za nošo iz Kosovega pripominja, da se po svoji lahkotnosti odlikuje od noše sosednjih pokrajin.

Marija Jagodic